

Vrl učenec.

ilko je bil vrl učenec. Prišedši iz mesta na počitnice domov, pokaže svojim roditeljem izvrstno spričalo, okrepeča se malo z jedjo, nato si obleče ponášeno obleko ter hiti na polje poiskat si dela in vedrila.

Neko jutro po zajutreku gre v hlev, ondu napreže konja v voz in hajdi ž njim na polje, kjer hlapec preževa pregado koruzo. Na obeh straneh pota ovočno drevje, po travi rosa, sveži zrak, jasno solnce, — vozi se pre-prijetno. Kadar pride z vozom blizu kapelice ondu ob cesti, ugleda ne daleč proti sebi iti ptujca. Hoja, obleka, lice — vse kaže, da je mož njegov učitelj iz mesta. Ves v zadregi in oblit od sramežljive rudečice pogleda na svojo obnošeno obleko, na svoji zjutraj še beli, a od vajeti in konjske naprege umazani roki, ne vé, kaj bi storil, češ, kaj poreče gospod, kadar ga najde tacega. Najraje bi konja pognal nad ceste v gosto grmovje in se odtegnil očem mestnega gospoda. Ali to ne gre; lahko bi se splašil konj . . . Pride mimo gospod, Vilko nategne z levico vajeti in spodobno sname klobuček raz glavo. Učitelj mu prijazno odzdravi, nasmeje mu se in ga ogovori: „No, kam pa z vozom?“

„Na polje, gospod učitelj,“ odvrne Vilko. „Prav, prav,“ trdi gospod kimaše z glavo, „tako je lepó. V šoli se pridno učiti, na počitnicah pa ukvarjati se s kmečkim delom. To zadnje ti okrepi teló, zvedri duhá, prežene dolg čas in prinese nekaj koristi roditeljem, ki imajo troškov dovolj za tebe. Nečem te muditi. Zdrav!“

Urno zdrdra voz proti zelenim njivam, še urneje in veseleje pa Vilku utriplje srce v prsih. Misli je na sramoto, a prejel je pohvalo. *Možina.*

Goličavi Kras.

raja od Postojne do Gorice in od jadranskega morja do Reke zdó se goličavi Kras, in to ne po krivici, kajti tu ne vidiš drugega nego kamenje in pusto goličavo. Tú in tam se najde kaka njivica, na katero je prst nanosila skrbna roka trpina Kraševca. Ti siromaki se morajo neprestano ubijati, da preživé svojo družino, in kakó jo preživé, to otroci dragi, lahko uganete, ako pomislite, da na tej skalnatej planóti jáko malo raste.

Kraški svet je zeló različen od drugih planin, ker na njem ne najdemo nobenih velicih gorá, podoben je visokej planóti.

Pred nekaterimi stoletji so se še na Krasu razprostirali lepi zeleni gozdi. Stale so ondu velikanske bukke in orjaški hrasti, ali sekire lákomih Benečanov oplénile so ga tega zalega kinča. V ónih časih je bil Kras svojina Benečanov. In zdaj se dviguje na ónih posekanih bukvah in hrastih jedno najlepših mest na svetu, kraljica morja, prelepe Benetke, ki so zidane na jadranskem morji.

Po Krasu je imela potem burja odprt pot, a rodovito zemljo je polagoma odnesla nevihta in voda, in tako podoba dala sedanjemu Krasu. Ali vkljub tej želostnej prikazni ima Kras še vendar svoje imenitnosti, in te so vzlasti